

Mál nr. 205/2011
M
og
vátryggingafélagið X v/ slysatriyggingar launþega.

Ágreiningur um glötun bótaréttar skv. 1. mgr. 124. gr. laga um vátryggingarsamninga.

Gögn.

100. Málskot, móttakið 19.5.2011, ásamt fylgigögnum.

101. Bréf X, dags. 6.6.2011, ásamt fylgigögnum.

Málsatvik.

Hinn 22.4.2009 rakst M á vinnufélaga sinn er hann hljóp fyrir húshorn á vinnustað þeirra. Við það hlaut M áverka á vinstra hné. Hann leitaði samdægurs á slysa- og bráðadeild Landspítalans. M kom aftur á deildina fjórum dögum síðar, 26.4.2009, og greindist þá með CT mynd af hnénu örlítil „compression á lateral condylnum.“ Brotið virtist ekki ná í gegnum beinið þar fyrir neðan. Í niðurstöðukafla læknisvottorðs frá slysa- og bráðadeildinni segir að reikna megi með að M hafi haft óþægindi í 4-6 mánuði og áverkar eins og M fékk geti flýtt fyrir sliti í hnélið. M leitaði þann 7.5.2009 til B bæklunarlæknis. Í læknisvottorði hans segir að M hafi fengið áverka á liðflöt hnésins svo reikna megi með að hann verði hálft til eitt ár að ná sér í hnénu. Einnig sé hætt við að svona áverkar flýti fyrir sliti í liðnum.

Með tjónstilkynningu, dags. 15.11.2010, krafðist M bóta úr slysatriyggingu launþega sem vinnuveitandi hans hafði keypt hjá vátryggingafélaginu X. X hefur hafnað bótaskyldu þar eð meira eitt ár var liðið frá því M vissi um kröfu sína er hann tilkynnti X um hana með tilkynningunni 15.11.2010.

Álit.

Af gögnum málsins þykir mega ráða að ágreiningur aðila snúist einungis rétt M til bóta fyrir varanlega læknisfræðilega örorku af völdum slyssins en ekki til greiðslu dagpeninga vegna tímabundins missis starfsorku.

Samkvæmt 1. mgr. 124. gr. laga um vátryggingarsamninga nr. 30/2004 glatar sá rétti til bóta úr slysatriyggingu ef krafa er ekki gerð um bætur til félagsins innan árs frá því að hann fékk vitneskju um þau atvik sem hún er reist á. Eins og að framan greinir er í fyrirbyggjandi læknisvottorðum gert ráð fyrir að M hafi óþægindi í hnénu í 4-6 mánuði ellegar að hann verði í hálft til eitt ár að ná sér í hnénu. Í ljósi þessa verður ekki unnt að fullyrða að það hafi verið fyrr en að liðnu einu ári frá slysinu sem M hafi getað gert sér grein hvort hann muni búa við varanleg einkenni af völdum slyssins. Þegar X var tilkynnt um slysið 15.11.2010 var því ekki eitt ár liðið frá því M fékk vitneskju um þau atvik sem hann byggir kröfu sína á. Hann hafði því ekki glatað bótarétti sínum.

Niðurstaða.

M á rétt á bótum fyrir varanlega læknisfræðilega örorku úr slysatriyggingu launþega hjá X.

Reykjavík, 21. júní 2011.

Rúnar Guðmundsson hdl.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.